

[Niels Westerby.]

tyde en vejledning, hvor man prøver så vidt muligt at tage mest hensyn til én gruppe og lade andre grupper hvile. Men i visse tilfælde må de grupper, man har prioriteret lavere, i forbindelse med ganske konkrete projekter alligevel gå forud. Jeg tror, det er vigtigt, at man prøver at få foretaget en sådan prioritering som vejledende for det høje ting i bestræbelserne på at gennemføre de fremtidige investeringsopgaver.

Efter min opfattelse bør den højeste prioritet, førsteprioriteten, tilkomme uddannelsen — af mange grunde. For det første er det en forudsætning for, at der kan føres aktiv kulturpolitik, at uddannelsesniveaet og oplysningsniveaet, både fagligt og alment, er højt. For det andet er det nødvendigt, for at vi kan gennemføre en meget høj grad af økonomisk vækst. For det tredje er en god uddannelse forudsætningen for, at det enkelte menneske kan føle sig økonomisk uafhængigt og selvstændigt. I det moderne samfund er den veluddannede i virkeligheden bedre stillet end den velstående. Den veluddannede kan klare sig uden kapital, men kapitalen kan ikke klare sig uden uddannet arbejdskraft. Jeg tror, der er mange grunde til, at uddannelsen bør have førsteprioritet, og det er en af de ting, som liberalt centrum gerne vil have lov til at fastslå.

Andenprioriteten bør tilkomme forskningsudgifterne. Det er nok en almindelig indstilling, at forskere og videnskabsmænd er mennesker, der går rundt og danderer den på andres bekostning; men det er jo ikke noget, der holder stik. Når det overhovedet er gået fremad i vort moderne samfund, og når det er gået fremad igennem århundredet, er det, fordi der er nogle, der har fået tid til og lov til at give sig af med at forske. Men det er ikke nok at blive stående på det niveau, man har nået; man må hele tiden prøve at opnå fremskridt, og et af de områder, der giver virkelige fremskridt, er forskningen. Det er den, der giver de bedre metoder, det er den, der giver de nye og bedre veje. Jeg mener derfor som sagt, at forskningen bør have andenprioriteten.

Dernæst vil jeg nævne et område, som jeg tror vil få større og større betydning i fremtidens samfund. Det er problemet

plejehjem til ældre medborgere. Vi ved, at der bliver flere og flere ældre og forholdsvis færre og færre i de produktive aldersklasser. Vi ved, at der er mange ældre, som bliver nødt til at opretholde deres husstand, men har svært ved at klare det, fordi de på grund af deres alder ikke længere har helbred til det. Vi ved, at der på hospitaler ligger mange gamle og ældre medborgere, som er for syge til at kunne klare sig selv, men egentlig ikke syge nok til at ligge på et hospital; de bidrager også til at overbelaste kapaciteten på vore hospitaler. Jeg tror derfor, at det er en af de opgaver, vi må give tredjeprioriteten. Jeg tror, at plejehjem til ældre medborgere må gå forud for hospitalsvæsenet, bl. a. fordi løsningen af problemet med plejehjem for ældre medborgere vil bidrage til at løse hospitalsproblemet, fordi ikke så mange gamle derefter vil optage pladserne på vore hospitaler.

Endelig vil jeg nævne trafikopgaverne som en slags femte prioritet. Jeg vil navnlig om trafikopgaverne: broer, havne, veje og alt, hvad der hører med til trafikken, sammenholdt med uddannelse og forskning, sige, at investering på disse tre områder er noget, der bidrager til den økonomiske vækst, og noget, som er forudsætningen for, at det private erhvervsliv kan fungere. Det er naturligvis vigtigt, at det private erhvervsliv investerer, men det er lige så vigtigt, at dette private erhvervsliv investerer rigtigt, og derfor må der være en forskningsvirksomhed. Det er naturligvis vigtigt, at det private erhvervsliv fungerer, fungerer godt, men en forudsætning herfor er, at der er veluddannet arbejdskraft, der kan gå ind i dette erhvervsliv. Det er naturligvis vigtigt, at den enkelte virksomhed trives vel, men det er lige så vigtigt, at denne virksomhed kan udveksle sine varer med andre virksomheder, og derfor må vi have en tilstrækkelig stor trafikkapacitet — blodomløbet i samfundet må være i orden. Derfor er det nødvendigt at investere i trafikapparatet i ordets videste forstand.

Jeg har hermed prøvet at antyde nogle konturer, nogle omrids af selve prioriteringen af de offentlige udgifter. Men jeg vil gerne om det samlede billede, som den høje regering har tegnet på dette område, sige, at et par hundrede millioner kroner om året, hvormed man forudsætter, at de styr-